

ŠTEVILKA 2 - LETNIK II

ISSN 2712-4479

SUPERNOVA

REVIJA ZA SPEKULATIVNO FIKCIJO

Znanstvena fantastika - Fantazija - Nadnaravni horor

LEPOSLOVJE

ZANIMIVOSTI

DOMIŠLIJA

Julia Veruy

ISSN

2712-4479

Glavni in odgovorni urednik

Bojan Ekselenski

Pomočnik glavnega urednika

Andrej Ivanuša

Lektoriranje

Sabina Štrubelj

Prelom

Bojan Ekselenski

Človek z naslovnice:

Jules Gabriel Verne (narisal Félix Nadar)

O človeku naslovnice

Andrej Ivanuša

Oblikovanje naslovnice

Bojan Ekselenski

Naslov uredništva in izdajatelj

Celjsko literarno društvo,
Gledališki trg 4
3000 Celje
literarno.drustvo@outlook.com
Transakcijski račun
05100-8010642929

Uvodnik**3**

Bojan Ekselenski 3

Proza**4**Tihomir Jovanović Tika 4
*Strašilo*Tejka Novšak 9
*Muholovec*Frank Roger 13
*Kopirnica*Samo Petančič 17
*Jezero*Milena Stojanović 22
*Nikoline Sanje*Gerd Maximovič 25
*Izum profesorja
Weinsteina****Poezija*****33**Dare Gozdnikar 33
*Singularnost**Senca* 34

Lawrence Schimel 35

Kako ustvariti človeka 35

Teja Gale 37

Balerina 37***O avtorjih*****38**

O avtoricah in avtorjih 38

Dare Gozdnikar, Frank Roger,
Lawrence Schimel, Milena
Stojanović, Samo Petančič,
Teja Gale, Tejka Novšak,
Tihomir Jovanović - Tika***Razpisi*****44**

Aktualni razpisi 44

Bojan Ekselenski, urednik

Urednikova galaktična misel

Jeseni lanskega leta smo splovili prvo številko prve slovenske tiskane literarne revije za spekulativno fikcijo. Začeli smo skromno, kajti privoščiš si lahko le tako velik grižljaj, kot ga lahko pogoltnoš. Slovenski trg literarnih revij je drugačen od anglosaksonskega, kjer živi nekaj deset profesionalnih in plačljivih literarnih revij za spekulativno fikcijo.

Odzivi na revijo so nas prepričali, da tudi v Sloveniji obstaja precejšnja, do zdaj prezrta ljubiteljska baza. Spekulativna fikcija je literatura za odrasle in Supernova je njen odraz.

Razdelili smo 200 izvodov in ugotovili, da je to premalo. Tako je, ljubiteljska skupnost, ki rada bere kakovostno in odraslo spekulativno fikcijo, je precej večja od naklade. Tudi odziv na spletnih portalih je potrdil, da obstaja še veliko potenciala.

Na drugi strani pa smo zaznali precejšen domači avtorski potencial, ki se do zdaj ni imel kje izraziti. Supernova je revija, ki si je za cilj zadala resno in kakovostno delo z avtorji ter avtoricami, zlasti začetniki(-cami). Zavedamo se, da kakovost prinese samo kakovostno delo, ki se začne pri ideji in njenem literarnem razvoju ter traja vse do končne objave v reviji.

Uredniška politika ostaja še naprej enaka. Sledili bomo raznovrstnosti, kakovosti in uravnoteženju.

V tej številki imamo pisano plejado zanimivih imen.

Slovenske barve branijo Samo Petančič, Tejka Novšak, Teja Gale in Dare Gozdnikar. Iz Belgije se oglašá Frank Roger, atraktiven avtor rahlo nadrealistične fikcije. Tokrat gostimo tudi ameriško-španskega avtorja Lawrencea Shimela z nagrajeno ZF pesmijo. Iz Srbije imamo kar dve imeni, izkušenelega avtorja in prevajalca Tihomirja Jovanovića in mlado, a plodovito avtorico ter urednico Mileno Stojanović.

Od te številke naprej bodo poleg zgodb objavljeni tudi osnovni podatki o avtoricah in avtorjih.

Na koncu pa najdete, poleg rednih razpisov, še *fanfiction* natečaj, povezan z naslovnico revije ...

Želim vam obilje dobrega branja in pisanja.

Tihomir Jovanović Tika

Strašilo

Po upokojitvi sem se umaknil v staro družinsko hišo v vasi blizu Jezava. Kot sem dejal, hiša je bila stara in precej zanemarjena. Streha se je posedla zaradi razpokanih in nagnitih nosilcev, malta je odpadla pri temeljih, kjer se je pokazala talna vlaga. Skozi zaprta vrata in okna se je čutil vsak sunek vetra. Vložil sem veliko časa in truda, da sem hišo zasilno uredil.

Obnovil sem tudi staro ročno črpalko za vodo, tisto z vzvodom, ki se pritiska gor in dol, dokler ne priteče debel curek mrzle vode. Uspelo mi je dobiti kožo za tesnila in podmazal sem gibljive dele. Bilo je vredno truda. Hladna voda iz globin zemlje je bila boljša od piva iz hladilnika. Voda je potrebna za zalivanje vrta na dvorišču. Ni ga bilo veliko, samo za kritje osnovnih potreb.

Manjšo težavo je predstavljalo dejstvo, da je hiša stala na robu vasi, tik poleg polj s posevki, kamor so priletele jate ptic, vrabcev, vran in nekih drugih, ki jih kot nekdo, ki je odraščal v mestu, nisem poznal. Ptice so priletele na pridelek, pšenico in koruzo, nato pa so se lotile še mojega vrta. Imel sem precejšnje težave s tem, kako jih odgnati. Takoj, ko ene odletijo, že priletijo druge.

Tu in tam je bilo na poljih kakšno strašilo, ki naj bi prestrašilo ptice. Ampak to je uspevalo le, kadar je zapihal veter in zaplapolal po cunjah, ovitih čez palice. Že to je bilo nekaj.

Žetev je bila mimo. Žito je bilo pospravljeno. V večernih urah sem sedel na verandi in opazoval kresnice, kako letajo okoli grmovja, se spuščajo vanj in tam svetijo kot nedogoreli cigaretni ogorki. Po ulici so z vrtajočimi žarometi vozili avtomobili in odvažali ljudi proti nekaterim večjim mestom, Planu, Požarevcu in Smederevu, kjer je bilo več možnosti za zabavo. Bil je petek zvečer in naslednji dan ni bil delovni. Čeprav je to vas, veliko ljudi dela v tovarnah, trgovinah in niso vezani na kmetijska opravila.

Mene je že davno tega minila želja po kavarnah in boemstvu. Zvečer mi je najbolj prijala knjiga ali kakšna moja stara gramofonska plošča, kajti gramofon je, presenetljivo, še vedno brezhibno deloval. Tako je bilo tudi ta večer. Ko je gramofonska igla dosegla zadnjo brazdo, sem že bil v kraljestvu sanj.

Vstal sem, ko je sonce komaj pokukalo iz svojega nočnega zavetišča. Rad imam ta jutranji mir in roso. Šel sem do črpalke, da bi si umil obraz, in naenkrat zagledam čez ograjo pletenega protja položen moški sako. Ne preveč obrabljen, vendar tudi ne čisto nov. Pristopil sem in ga pogledal z očmi izkušenega inšpektorja iz detektivskih romanov. Vsebina žepov? Nič pomembno. Papirnati robčki in nekaj računov od lokalnih trgovin. Toda na računih so bili datumi, ki so bili tako davni, da se nihče več ni mogel spomniti kupca. V notranjem žepu ni bilo oznake proizvajalca sakoja. Torej je bil sešit pri krojaču. V vasi nismo imeli krojača, da bi ga lahko povprašal.

Ampak kaj oblačilo počne na moji ograji? Se je nekdo tako napil, da mu je bilo vroče, pa je sako odložil in pozabil, kje ga je pustil? Morda se bo vrnil ponj, če se bo spomnil, kje ga je odložil.

Kakor koli, ta sako je še nekaj dni visel na ograji in nihče ni prišel ponj. In potem sem se odločil, da ga koristno uporabim. Za odganjanje ptic na mojem vrtu.

Iz hleva sem vzel nekaj palic in vrvi. Iz tega sem naredil improvizirane noge in roke strašila, preko sem vrgel najdeni sako. Za glavo sem uporabil buče, ko sem vanjo izklesal luknje za oči in usta, podobno tistim za noč čarovnic. Nataknil sem jo na drog, ki naj bi predstavljal vrat. Če to ne prestraši ptic, ne vem, kaj jih bo. Dejansko na ta dan ptice niso jurišale na moj vrt, čeprav so v jatah obiskale bližnja polja, polna koruze in sončnic. Dan je bil topel in brez najmanjše sape vetra, a sako na strašilu se je premikal. Pomežiknil sem, da sem si zbistril pogled. Mogoče je le zrak trepetal od vročine, pa se mi je samo zdelo, da se sako premika.

Še enkrat sem pogledal proti strašilu. In večkrat kasneje in se spraševal, ali je res, kar sem videl. Potem sem se prepričal, da je morda od nekod prišel vetrič, ki ga nisem občutil.

Naslednja noč je bila tropska. Tudi v staro hišo, narejeno iz nežgane opeke, se je vtihotapila vročina, od katere se ni dalo spati. Obračal sem se v postelji v upanju, da ujamem malce izmikajočega spanca.

Mislil sem, da haluciniram ali pa sem padel v nekakšne sanje, ko sem slišal šepet.

"Kjeee seeem ..."

Prebledel sem in poslušal. Tišina. Samo petje škržatov in nekje v daljavi pasji lajež. Tipični vaški zvoki. Toda z dvorišča je prihajala nenavadna svetloba. Stresel sem se od in vstal, saj sem se zbal, da se ni

kaj vžgalo, in šel ven na verando. Svetloba prihaja iz buče, ki je predstavljal glavo strašila.

Sprva sem mislil, da se je nekdo šalil in prižgal svečo v votli buči. Toda, ko sem bil bližje, nisem videl nobenih plamen. Naslednje, na kar sem pomislil, je bila možnost, da je vanjo priletela kakšna kresnica. Ampak toliko svetlobe ... Konec koncev, znotraj ni bilo ničesar, a buča je kljub temu svetila.

"Kaj je to?" sem zajeceljal in kljub topli noči me je spreletelo mraženje. Nisem pričakoval odgovora na svoje vprašanje, vendar sem slišal šepet:

"Kdo shiii tiii?"

"Kdo to šepeče?« sem glasno vprašal in poskušal svojemu glasu dati ostrino in avtoriteto.

Tišina. Zrak je obstal. Zdaj sem bil prepričan, da je bilo brezvetrje, a blago sakoja se je premikalo. Od strašila sem se odmaknil nekaj korakov. Moralo bi strašiti ptice in ne mene. Srce mi je razbijalo od vznemirjenja. Ali sem samo sanjal? Mogoče pa si samo mislim, da sem iz postelje.

"Pomooogajtee mi, da shee ..."

Šepet je prišel iz reže v buči. Kot če je nekdo skrit v strašilu ali pa strašilo govori. Obe možnosti sta se mi zdeli skrajno čudni. Neverjetno. Opomogel sem si od prvega šoka in zdaj sem se veliko pogumneje približal strašilu in ga proučeval. Ničesar nisem slišal, tudi svetloba iz odprtih oči buče je izginila. Malce sem še čakal, in ker se ni nič zgodilo, sem se vrnil v sobo in legel. Toda ostanek noči nisem mogel spati in zbudil sem se bolj utrujen, kot sem legel.

Odmaknil sem zaveso in pogledal strašilo. Bil sem presenečen, ko sem ga videl ležati v prahu. Nekaj ga je prevrnilo, sinoči ni bilo vetra, niti ni nihče vstopil na dvorišče. Kot sem omenil, celo noč sem bil buden, zato bi zagotovo opazil morebitnega prišleka.

Oblekel sem se in odšel na dvorišče. Previdno sem se približal strašilu in ga začel postavljati. Ko sem ga postavil, sem opazil, da je bil glavni podporni kol nekaj korakov stran od mesta, kjer je bil postavljen. Poleg tega je bilo še nekaj lukenj v intervalih 20-30 centimetrov, kot da bi nekdo poskušal zabiti kol v zemljo.

"Hzhfallaaa," sem zaslišal šepet in zdaj, pri dnevni svetlobi, je ta šepet deloval še srhljivejše kot ponoči. Zdaj mi je bilo jasno, da ni šlo za halucinacijo ali privid.

"Kdo si ti? Kakšno si to strašilo?" sem si drznil vprašati, trdno odločen, da raziščem skrivnost.

"Nnnnisssem strašssilo," je zamomljal glas iz buče. Besede so bile še vedno komaj razumljive, čeprav jasnejše kot ponoči in bile so zvoku slabo nastavljenega radija. Kot pri tistih starih radijih na elektronke s čarobnim očesom na zgornjem desnem kotu, ko ste pozno zvečer poskušali ujeti radio Luksemburg.

"Torej, kaj si, če nisi strašilo?" Sem vprašal nekoliko pomirjen in navajen na čudne zvoke in dogodke, povezane s strašilom.

"Jasz seeem," se je trgal glas, "Mhhiirko Jokić utopil ... seeem se u Mmmmoravii ... pred nekaj dneeeevi ... železniškega mmmmosssstu ... ishcheeejo me ... jooo-čeejo ... pooomaaaghajteeee ..."

Zdaj sem bil popolnoma zmeden, a hkrati mi je bilo jasno. Meni, ki nikoli nisem verjel, da obstaja taka stvar. Javil se je duh umrlega skozi odprtine v buči, a pokojnikov sako je bil njegova vez med tem in onim svetom.

"Ti ... si mrtev ne?" sem poskušal razrešiti skrivnost, ki me je pestila.

"Neeee veeemmm." Glas je bil še vedno raztegnjen in komaj razumljiv. "Tukaj je tema in me je strah, a tebeee viiidiiiiimm ... Ne vem, kako in kjeeee. Moja mama ... oče ..."

Poslušal sem njegovo raztrgano in razvlečeno pripovedovanje. Očitno mu ni bilo jasno, da je mrtev. Nekako se je zavedal, da mora obvestiti starše, kje naj poiščejo njegovo truplo in ga pokopljejo. Potem bo tudi prekinila njegova komunikacija s svetom in bo s svojimi predniki.

Dolgo sem poslušal njegovo nepovezано govorjenje, ga prisili, da je ponovil nejasnosti. Podatke sem beležil v svojo beležko, kamor sem zapisoval ideje za svoje zgodbe. Ta njegova pripoved je bila onkraj moje domišljije.

Po zaključku pripovedovanja se je na nebu naredila nekakšna razpoka, iz katere se je vtilil dež. Stekel sem v hišo in gledal na vrt. Imel sem vtis, da se je strašilo poskušalo odtrgati od tal in si nekje najti zavetje. Veter se je podrl, a on se je znova okorni dvignil, pa znova padel. Iz izrezov v buči je kljub vetru tlela svetloba. Zatem je dokončno ugasnila.

Ko je neurje minilo, sem šel na pošto in našel telefonsko številko utopljenčevih staršev. Povedal sem jim, kje ga naj iščejo. Nisem se jim

hotel predstaviti, saj ne bi verjeli moji zgodbi.

Potem je bil čez dva dni na vaškem pokopališču pokopan Mirko Jokić. Stal sem v kotu, za sorodniki v senci visečih vrbovih vej. Grobarji so zaključili svoje delo in pogrebci so odšli. Nazadnje starši, ki so na koncu poljubili krsto.

Ko so se vsi poslovili, sem stopil izpod sence in na krsto položim sako, ki sem ga pred dnevi našel na svoji ograji.

Kaj vam prinaša članstvo v Celjskem literarnem društvu?

Brezplačno udeležbo na literarnih delavnicah.

Organizirano predstavitev vaših literarnih del.

Brezplačno izdajo vaše knjige v E-obliki in objavo na Biblosu.

Brezplačen prelom in svetovanje pri izdaji knjižnih del.

Objavljanje v literarni reviji Vsesledje.

Info: celjsko.literarno@outlook.com

Tejka Novšak

Muholovec

Teško je biti brez prebite pare, če si potreben požirka.

Še posebej, če si tak pošten, delavni možakar kot jaz, ki je požirka potreben kar naprej.

Kjer je nuja, je tudi pot in v skrajni sili je ena od rešitev ta, da si v gostilni izbereš kakega osamljenega, nič hudega slutečega novinca, ga nekako zapleteš v prijazen pogovor in se mu pustiš povabiti na kozarček. Ali dva, tri. Ne bodimo vendar malenkostni.

Ob tem je zelo pomemben videz. Gladko moraš biti obrit, čist in v redu oblečen, saj se razcapancev nihče ne usmili. Kaj zlahka se celo zgodi, da po hitrem postopku odideš iz gostilne - z odtisom barmanovega podplata na zadnji plati. Ustvarjati moraš torej vtis, kot da bi si sicer zlahka privoščil najbolj izbrane pijače, vendar, če ti že nekdo želi plačati zapitek, pa naj bo.

Zakaj pa ravno novinca? No, ker se mojim prijateljem, kolikor jih imam, pa tudi priložnostnim znancem, začne nekam čudno muditi domov ali po opravih, ko prisedem k njim. Res nenavaden pojav.

Tistega večera sem že kmalu ugotovil, da se mi najbrž nasmiha sreča. V temnem kotu je čisto sam sedel starejši možic v črni, svetlikajoči se obleki. Čisto preveč urejen je bil za ta prostor, njegova oprava in kozarec šampanjca, ki ga je srkal, sta pričala o njegovi očitni premožnosti. Bil bi pravi tepec, če iz takega ateka ne bi vsaj skušal namolsti nekaj kozarčkov. Vrhunskega viskija, seveda.

Naredil sem kar najbolj možno nedolžen izraz na obrazu in se zdolgočaseno sprehajal med mizami, kot da ne vem, kam bi sedel. Medtem sem si v glavi že pripravljaj uvodni nagovor. Prvi vtis je namreč zelo pomemben in k urejenemu videzu sodi tudi uglajeno vedenje.

»Ooo, doktor Smith, saj ne morem verjeti, da vas vidim! Kako lepo je spet srečati najbolj spoštovanega profesorja naše univerze! Nikar ne recite, da se ne spomnite enega vaših najboljših diplomantov!

Kaj pravite, bi spila kakega v spomin na stare čase?« sem zagostolel, se z njim rokoval in že sedel ob njem ter s širokim

nasmeškom opazoval njegov začudeni obraz. Taktika »pomote s starim znancem« skoraj vedno deluje.

»Hmm, mladi mož, mislim, da ste se zmotili. Res sem znanstvenik, predaval pa nisem nikoli, pa tudi Smith se ne pišem.«

»Kaj res?! Joj, prosim, sprejmite moje globoko opravičilo, upam, da vas nisem užalil. Vendar, tako zelo ste podobni našemu Smittyju – tako smo ga namreč klicali – da kar težko dojamem, da niste on. Prav vesel sem že bil! Znanstvenik ste, pravite? Smem vprašati, s čim se ukvarjate? Oh, oprostite, že spet sem nevljuden, Gary White je moje ime, vam na uslugo.«

»Pozdravljeni Gary, Matt Weber sem in - kako bi se izrazil - večinoma iščem znanstvene rešitve za vsakdanje težave popolnoma povprečnih ljudi.«

»Oh, kako zanimivo! To se mi zdi naravnost očarljivo! Prav imate, na navadne ljudi je treba misliti, naša dolžnost je, da jim pomagamo, kolikor moremo,« sem razlagal in skušal dajati vtis, kako visoko nad navadnimi ljudmi sva oba. Obenem sem s kotičkom očesa opazoval natararja, ki je prihajal pobrat moje naročilo. Odločil sem se za najboljši viski ter dodal, naj še mojemu prijatelju prinese nov kozarec šampanjca. Če ga slučajno ne bo omehčala moja simpatičnost, ga bo zagotovo kak dodatni promil alkohola v krvi.

»Dragi Matt – saj se lahko tikava, kajne – povej mi vendar kaj več o svojem delu, znanost me je od nekdanj tako privlačila,« sem nadaljeval takoj, ko je pijača prispela na mizo.

Stari se je sprva malce obotavljal, nato pa se je kar sprostil in razgovoril o svojem delu v laboratoriju. Nekaj je gostobesedil o novejših generacijah robotskih sesalcev in pomivalcev oken, pa brisalcev prahu, lupilcev zelenjave ter podobnega. Razlagal je, kako je treba samo najti način, kako te izdelke cenovno čim bolj približati povprečnežu, da pride do tistega pomembnega preboja v masovno prodajo.

Vneto sem kimal in imel na obrazu izraz čim večjega zanimanja, a poslušal sem ga le napol, saj sem moral misliti na veliko pomembnejše stvari. Na primer na to, da sva vsake toliko nazdravila na kak izum ali izvrstno rešitev. Tako se kozarci dosti hitreje praznijo, kar je odlično, saj hitreje pridem do blagodejnega učinka, pa še moj novopečeni gostitelj je postajal vse boljše razpoložen. Treba je tudi vztrajno naročiti novo pijačo in paziti na zapiralni čas gostilne. Ko se namreč natakara približa, da bi poračunal zapitek, je pravi čas za končni trik – pretvarjaš se recimo, da si prejel pomemben telefonski klic in z mobilom v roki stopiš ven za nekaj minut, ko se vrneš, pa ves presenečen ugotoviš, da je račun že plačan in ti preostane le še priliznjeno zahvaljevanje v stilu, »Oh, saj ne bi bilo treba – no, prihodnjič pa jaz častim«.

»Vidiš, Gary, nihče ne mara muh,« je nadaljeval Matt, ko je bil na najini mizi že lep nabor praznih kozarcev. »Sitne so, usedejo se ti na hrano, ki jo imaš na krožniku, na nos, ko hočeš zadremati, na knjigo, ki jo bereš, pa še umazanijo prenašajo. Človeštvo je izumilo že ne vem kaj vse, da bi jih odgnalo iz svojih domov. Od strupenih razpršilcev, ki škodijo ljudem še bolj kot muham, do ultrazvočnih odganjalcev mrčesa, ki ne odženejo ničesar, le glavobol ti povzročijo. Pa tisti rumeni listi z lepilom, na katere se primejo – fuj, kdo si pa želi, da bi mu tista reč visela nad kuhinjsko mizo? Ne, poiskati je bilo treba povsem nov pristop k temu problemu!«

Pričakujoče me je pogledal, da sem ga prav moral pobarati: »In predvidevam, da ti je to tudi uspelo, kaj?«

»V polno!« je kar zažarel. »Poigral sem se z napravo, ki ustvarja prav posebne valove in odkril fenomenalen učinek – žarek usmeriš v žuželko in ta jo transportira nekam drugam!«

Kozarec mi je zastal na pol poti do ust, kar se res ne zgodi pogosto.

»Kako to misliš - transportira?!«

»Preprosto. To valovanje je usklajeno s kemijsko strukturo hitinaste ovojnice žuželk. V delcu sekunde jo razgradi in prestavi na želeno razdaljo, kjer se muha spet sestavi in lepo odfrči naprej, ne da bi sploh vedela, da jo je kaj doletelo. Treba je le nastaviti dovolj veliko razdaljo, na primer deset metrov, da se bo muha zagotovo materializirala izven tvoje hiše. S svojim Muholovcem sem ubil dve muhi na en mah, hehe. Zlahka se bomo znebili mrčesa brez strupov, pa

še kake aktiviste proti mučenju živali bom utišal - saj muham ne storim nič žalega.«

Premleval sem to informacijo.

»Hmmm, in kako velika je ta naprava?« me je zanimalo.

»Oh, z današnjo miniaturizacijo je vse mogoče. Ni večja od običajne ročne ure. In kar je najlepše, ima širok snop žarkov, tako da jo je treba usmeriti le približno v smer, kjer leta kaka sitna žuželka in pritisniti na gumb. Muha v hipu izgine izpred naših oči!«

Nekaj mi ni bilo jasno. »Poslušaj, kar si mi pravkar povedal, je revolucionarno odkritje. Samo zakaj, zaboga, bi se ta zadeva uporabljala za prestavljanje neumnih muh, ko pa je toliko drugih možnosti – lahko bi premikali predmete, težke tovore, presneto, kaj pa ljudi?«

»V pravo smer razmišljaš, dragi moj. Vendar je tu en mali problem – naprava deluje izključno na predmet oziroma živo bitje, če vsebuje hitin. Drugače ne gre. Verjemi mi, da sem poskušal in ob tem tudi dokončno izčrpal vsa sredstva, ki so mi jih bili sponzorji pripravljeni dati.

Zato sem se odločil za povsem drugačen pristop. Saj poznaš tisto o Mohamedu in gori. Če bi nekaj – ali nekoga – odeli v oblačilo, ki bi vsebovalo dovolj hitina ...«

Pomežiknil mi je, se naslonil nazaj in me z zmagošlavnim smehljajem opazoval iznad svojega, bržkone že desetega kozarca.

»Presneto, hočeš reči, da ti je vendarle uspelo?! Če to ne kliče po zdravici, pa prav nič ne rečem!« sem bil osupel.

»Ne, dovolj je bilo nazdravljanja. Mislim, da se bom počasi odpravil domov. Že tako sem ti povedal preveč, kot bi najbrž smel. Samo nekaj ti še zaupam: zadnje prihranke sem dal za tole mojo obleko. Hitinaste vstavke so morali uvoziti samo zame naravnost iz Indije. Pa stroški izdelave, da o njih sploh ne govorim. Pojma nimaš, kakšen udarec je tako finančno stanje za moža, kot sem jaz. Vedno sem bil vaju določenega udobja in malih razvajanj, ki ti polepšajo dan.

Kot na primer izbrana jedača in pijača.«

Obsedel sem brez besed. Marsikaj nenavadnega sem že slišal in še več čudnega kdaj natvezel drugim. Od alkoholne omame sem bil že precej otopel in ga le še napol poslušal. Saj ni več važno, kaj blebeta.

»No, dragi Gary, to je to,« je vzdihnil Matt.

»Hvala, da si mi delal družbo. V veselje mi je bilo popivati s teboj. Morda se še srečava in ponoviva tako prijetno druženje. Zaenkrat pa bom rekel le – brez zamere.«

Zaspano sem ga pogledal. Kaj naj bi mu zameril?

Zasvitalo se mi je trenutek prepozno. Oziroma, deset kozarčkov prepozno.

Hudomušno se je nasmehnil, mi pomežiknil in še preden mi je uspelo zaklicati »Ne!«, pritisnil gumb na svoji zapestnici.

Za njim je ostal le še prazen stol.

Frank Roger

Kopirnica

Tečem.

Tečem skozi zamegljeno okolje, skoraj se spotikam čez svoja stopala in padam na tla, ampak uspe mi obdržati ravnotežje in samo tečem, čeprav z negotovimi koraki.

Svet okoli mene postopoma prevzema prepoznavno obliko, kot bi rahel vetrič raztapljal meglice. Tečem skozi z zasilnim sistemom slabo osvetljen hodnik. Vzamem si kratek predah, poskušam se nekajkrat mežikajoče osredotočiti na megličastih obrisih okrog sebe. V umu se pojavljajo nejasne misli, kot bi jih preveč raztopile notranje meglice. Kdo sem jaz? Kje sem? Kaj počnem tukaj? Ni odgovorov.

Moja senzorična zaznava postaja vse ostrejša in moj um je vse čistejši. Zdi se mi, kot da so vse te funkcije popolnoma nove.

Zdaj se prvič vklapljajo in nekaj časa bo trajalo, da se ogrejejo in potem vse gladko steče. Zatemnjeni spomini se mešajo v ozadju mojih mislih, ampak v tem trenutku mi še ne dajejo vseh odgovorov na vprašanja.

Čeprav nimam pojma, kje sem in kaj bi bilo zame najbolje, je očitno, da je nesmiselno ostati tukaj, v tem praznem hodniku. Nadaljujem svoj tek, se naključno obrnem, spustim po stopnicah, najdem se v drugem slabo osvetljenem hodniku in nadaljujem svoj tek. Slej ko prej moram najti izhod.

Poskusim nekaj vrat, mimo katerih teče, a vsa so zaklenjena. Zdi se mi, da sem v tej stavbi sam. Ta je očitno zapuščena, zaprta, neomejena do vsakogar. Torej, kako sem končal tukaj? Skušam kričati, a uspe mi hripav vrisk, kot bi moje glasilke še vedno bile tovarniško zaprte, nepripravljena za uporabo. To me niti ne skrbi preveč, saj me tako nihče ne more slišati.

Ker sem utrujen se odločim za še kratek odmor. Zmotijo me vprašanja. Kdo sem jaz? Kaj je ta hiša labirint, kako sem lahko znašel tukaj, v tem očitno opuščnem kraju? Zakaj tečem, odkar sem prišel k zavesti? Kako se lahko nekdo zbudi iz nezavesti, medtem ko teče za nekaj? Nič od tega nima smisla in nejasni spomini v mislih se ne izkristalizirajo v dejstva ali uporabne informacije.

Mogoče bi preprosto moral teči, dokler ne pridem ven. Torej, to je tisto, kar sem naredil. Ne štejem koridorjev, skozi katere sem vihraje stekel, ne štejem števila stopnic, po katerih sem se spustil, ali števila zaprtih vrat, mimo katerih sem tekel. V trenutku, ko mi v meni napihnjena strah in negotovost sporočata, da ne bom nikoli našel poti ven, sem videl sij luči na koncu hodnika.

Zakričim, in tokrat moj glas že bolje deluje. Izstrelim se kot puščica proti izhodnim vratom, kot da je prehod v raj, jih odrinem, se pojavim zunaj in obstanem kot mrtev. Čakajo me trije oboroženi stražarji v zelenih uniformah, zagotovo so slišali moj krik in vame usmerijo svoje puške. Eden izmed njih reče:

»V redu. Še en!«

Medtem ko sem še vedno poskušal vpijati vse te nove občutke (hladen zunanji zrak, pršenje, mračni oblačni pokrov neba, mokra cesta, ob njej sive stavbe, trije vojaki in vozila, parkirana lučaj stran), me je eden od uniformiranih fantov vklenil in nič kaj svečano porinil ob oklepno vozilo.

Nisem se trudil z odporom, saj se zavedam, da nimam možnosti proti trem oboroženim vojakom. Poskusil sem vprašati, kakšen nesmisel je vse to, ampak sem momljal nekaj nerazumljivega. Ti trije me sploh ne poslušajo. Odprejo zadnja vrata tovornjaka, me potisnejo notri in mi sledijo. Postavim se nazaj na noge in se soočim z nekom neprijaznega videza v oklepljeni zeleni uniformi, očitno tem trem fantom nadrejenega.

»Še enega imamo poročnik,« reče eden izmed njih. Poročnik prikima in pokaže na nekaj, kar je videti kot pilotski sedež.

»Zvežite ga,« ukaže svojim ljudem, »in se ga znebite!« Potem obrne pogled k meni, "Žal mi je, kolega! Nesmiselno je ponavljati vajo, do tega sem bolan in utrujen, vendar mora biti delo opravljeno. Na podlagi izvršnih odredb bo vaše telo reciklirano. Prosim, brez vprašanj, ker ne morem pomagati.« Obrne pogled stran od mene, in namigne ljudem, naj nadaljujejo.

»Počakajte! Povejte mi, za kaj gre,« rečem, vesel, da imam v tem kritičnem trenutku končno normalen glas.

Poročnik strese z glavo, na moje presenečenje eden od vojakov pravi:

»Povej mu, poročnik! Človek si ne more pomagati. Zasluži si pojasnilo.« Pričakujem izbruh besa in ogorčenja tej zavrnitvi ukaza od nadrejenega, vendar poročnik na moje začudenje vzdihne in reče:

»No, v redu. Povedal vam bom neštetokrat ponovljeno zgodbo.«

Že neštetokrat? Ne razumem, kam me vozijo, vendar nimam časa vprašati, saj je poročnik že začel svojo zgodbo. Svoj pogled je fiksiral na nekaj na svojih nogah v prizadevanju, da bi se izognili mojim očem.

»V stavbi, iz katere prihajaš, se je izvajal vojaški poskus, kot vidiš, **Copy-Cat raziskovalni projekt.**

Poskus se je izjalovil, nihče ne ve, kaj je šlo narobe, kraj je bil evakuiran in je zdaj strogo varovan. Varujemo ga ljudje, kot smo mi, dokler znanstveniki ne bodo našli odgovorov na vsa vprašanja in rešitve za neprijeten stranski učinek, ki te je pripeljal sem.«

Poročnik vzdihne, si oblizne ustnice in nadaljuje. Njegov glas je obrobljen z utrujenostjo in naveličanostjo. Slišati je, kot da to zgodbo pripoveduje tako dolgo, kot se spomni, je zgodba, ki jo zdaj pozna na pamet, ampak bi jo najraje popolnoma pozabil.

»Eksperiment z neke vrste snovi za razmnoževanje je šel po zlu in od takrat kar naprej zbiramo to prekleto surovo stvar in vračamo v rezervoar. Ta stvar podvaja približno deset krat na dan fanta, ki je bil iz nekega nerazložljivega razloga ujet v duplikatorju v času nezgode. Ta človek, omotičen in šokiran, vedno steče. Medtem, ko počasi prihaja k sebi z na novo replikiranimi čuti, končno plane ven. Mi naj bi ga potem ujeli, usmrtili, saj je dejansko le kup podvojene snovi in ga vrnil nazaj v rezervoar. Tako naj bi se izognili nečemu grozljivemu, kar pa ne smem povedati. Saj se spomnite, to je zaupni vojaški poskus!«

Poročnik pogleda vame, njegov obraz se spremeni v brezizrazno masko in za trenutek nastopi srhljiva tišina.

»Jaz sem ta fant. Je tako?« zašepetam in poročnik samo prikima.

»Kako dolgo se že to dogaja?« sem vprašal.

Poročnik odkima:

»Želel sem, da me ne boš spomnil,« pravi, »Lahko pa vam zagotovim, da sem videl na stotine vas, vse identične in prepričan sem, da jih bo po tebi še veliko več.«

»Torej me boste ubili?«

»To ni ubijanje,« poročnik protestira, »Vi niste resnična oseba. Ste kopijo v neskončni seriji podvojenih različic originala, ki je preminul. Glede tega so bili zelo formalni. Subjekt se ne dvigne zaradi koga od nas, vse ekipe delajo v izmenah po uro. Saj veste, ker se vedno znova vračate. No, bojim se, da je to vse, kar vam lahko povem.«

»Kdo sem?« vztrajam, »Kaj je moja vloga v poskusu? Ali sem res umrl, ali je moj prvotni jaz še vedno živ in ujet nekje na tej napravi? Bo ta nesmisel trajal večno?« Ampak poročnik zdaj odločno odkima in trije vojaki me posadijo na stol.

»To bo hitro in neboleče,« je pomirjujoče dejal eden od njih. Ni dvoma, da je to že velikokrat rekel.

Trije vojaki in poročnik si izmenjajo poglede in kasneje njegov pogled spusti nazaj name in molči.

»Fantje, mislim, da je konec z mano,« rečem.

»Ja, za vas morda,« poročnik mrko odgovarja, »Toda ne za nas. Ne verjamem, da smo videli zadnja od vas. Zbogom, prijatelj. Kmalu se znova vidimo.«

Potem je eden od vojakov obrne stikalo in svet potemni.

Samo Petančič

Jezero

»Čaka naju smrt. Tule za naju ne bo srečnega konca,« je rekel bradač v oklepu.

»Ne bojim se. Strah je za šibke,« je odvrnil enako odet mladenič, ki je sedel zraven. Oba sta imela za pasom dolga, z voščeniimi verskimi pečati Učiteljev polepljena meča, in na hrbet obešena ščita s simbolom Nauka. Tisti dan so že dolgo jezdili in preden bi prišli na cilj, so se odločili živalim privoščiti malo počitka. »Ni pa mi vseč, da je on tu.«

Moški, ki ga je imel v mislih mladenič, je v senci smrek krtačil konja. Na drevo ob sebi je bil prislonil kopje, ki ga je ves čas nosil s sabo.

»Včasih ni druge rešitve,« je dejal bradač.

»Moral bi poslati več mož.«

»Osemintrideset jih je bilo. Dva zasliševalca in oddelek eksplikatorjev. Nihče se ni vrnil.«

»In zakaj naj bi *on* lahko naredil, kar niso zmogli naši?«

»Drugačen je.«

»Vem, *kako* drugačen,« je dejal mladenič in pljunil v travo.

»Včasih ni druge poti.«

»Ne bojim se umreti.«

»Vem,« je dejal bradač.

Zajezdili so.

Vas je ležala v hladu visokih smrek. Ko so počasi jezdili, so zaslišali brenčanje muh, nato jih je dosegel sladkoben vonj gnijočega mesa. Odprl se jim je pogled na trupla, navita okoli dreves, z razparanimi trebuhu in črevi, razpotegnjenimi nad kolovozom kot rožnatimi trakovi na prazničen dan. Vodnjak na sredi vasi je bil do vrha poln golih teles.

»Pri Kladivu in Knjigi!« je vzkliknil mladenič, ko je ob eni od brunaric ugledal kup s krvjo popackanih oklepov, orožja in oblačil.

»To so naši,« je rekel in obraz mu je navdala bledica.

»Bili so,« je vzdihnil bradač.

Spremljevalec jima je zažvižgal. Pokazal je na eno od brunaric. Približali so se, videli s krvjo in mesenimi ostanki popackani skedenj zraven, potem pa stopili za hišo, do vrat, ki so vodila v klet. Mladenič jih je, z mečem v roki, previdno odprl. Iz teme je bilo slišati hlipanje, ki je na trenutke prehajalo v smeh. Bradač je ustavil mladega bojevnika.

Njun spremljevalec je razjahal. Ponesel je kopje do vhoda, za hip zastal, potem pa ga, kot bi se premislil, zasadil v tla ob vhodu. Spustil se je v temo.

»Midva ne greva?« je vprašal mladenič bradača.

»Samo on lahko govori s tistim notri.« Potem je naredil nekaj korakov stran in si natlačil pipo. Sonce se je lesketalo na njegovem oklepu. Mladenič je postavil predse meč, naslonil dlani na jabolko na koncu ročaja in se osredotočil na Psalm čistosti. Vsak inkvizitor in inkvizitorski pripravnik ga je znal.

Spremljevalec se je čez čas vrnil:

»Tam,« je rekel in pokazal nekam v gozd.

Jezdili so dobro uro, ko so se napadalci vrešče pognali iz zelenega mraka. Tuleč so pridirjali izza dreves in iz grmovja. Mladenič je kriknil svete besede. Z bradačem sta pognala konje ter sekala žive mrliče, iz katerih so se vsipali črvi, zasajala rezila v dlakava telesa človečnjakov z volčjimi glavami in drobila glave sivokožim moškim in ženskam. Konji so brcali in grizli, drobili ude in prsne koše. Ko je črnobradec nanje vrgel varovalne uroke, so živali vzplamtele v belih plamenih in ti so zajeli tudi nekatere napadalce, da so tulili in se kotalili po tleh.

Kmalu je okoli treh konjenikov ležalo vsaj dva ducata razsekanih trupel. Iz nekaterih so se še sukljali beli plameni.

Razjahali so.

Spremljevalec je zasadil kopje v tla in pokleknil ob enem od posekanih. Mladenič je v truplo uperil meč, s katerega je še kapljala kri, pomešana z majhnimi belimi črvi. Bradač mu je položil roko na oklepljeno ramo.

»Mrtev je. Tokrat zares.«

»Kolar je bil,« je dejal spremljevalec, ko je klečal ob truplu. »Rad je

delal z lesom. Še posebej z jelko in hrastom. In imel je Zlatico. Nanjo je bil še posebej ponosen.«

»Zlatico?« je vprašal mladenič.

»Ovčarko.«

»Kako to ve?« je vprašal mladenič bradača.

»Drugачen je.«

»S temi smo samo trije zlahka opravili. Kako so lahko premagali našo odpravo?«

»Niso jih pobili ti. Zasliševalci in eksplikatorji ne padejo pred takimi. Ona jih je pobila. Tista, ki je obnorela vasico.«

»Zakaj torej ne gre sam in ne opravi ...«

»Ker je ne bi zvabil. Za to sva midva.«

Mladenič je trdo pokimal.

Spremljevalec je vstal. Mladeniču se je zazdelo, da vidi v njegovem pogledu žalost, morda sled sočutja. Nakremžil se je.

Jezero je vzniknilo pred njimi kot črno ogledalo v svetu mahu in lubja. Razjahali so. Mladenič in bradač sta prijela za orožje, spremljevalec je privezal konje, potem pa vzel kopje.

Počasi so šli proti obali.

Spremljevalec se je ozrl k bradaču, kot bi ga nekaj prešinilo.

»Nič ni treba,« je dejal ta. »Hvala, ker si prišel z nami.«

Šli so do roba. Mladenič je začel recitirati svete psalme.

Iz temnih voda so najprej zrasle glave in nato trupi in prostor je preželo oglušujoče vreščanje. Vrišč je boleče rezal v um, meso in kosti, vrišč, zaradi katerega bi mladenič odvrigel orožje in zbežal, a je izrekal svete besede in zdržal.

Bradač se mu je, šepetaje molitve, pridružil. Čutila sta veter, vihar, ki je pihal proti njima, ju hotel odgnati, ju pognati v blaznost. Sovrašтво je vzplamtelo v mladeniču, gnus in prezir do nečistega, do vsega tistega, kar ni del božjih stvaritev.

Opotekle so se iz voda, vodenaste postave, v njih je plavalo nekaj tenkega, sivega, strunastega, zviti lasje. Ko je mladenič zasadil belo plameneči meč v vodnata telesa, so se opotekla in se zamajala, a padla

niso.

»Sovraštvo! In prezir!« je kričal bradač in mladenič je čutil, kako utripa v njem globok gnus, prelivajoč se v bes. Sovraštvo do stvari, ki niso del božjega načrta, ampak so se vseeno nekako izplazile v svet.

»Ti so moj meč. Ti si moje kladivo. Daješ mi luč, ko vlada tema,« je mrmral molitev, potem pa glasno zaklical in na napadalce vrgel uroke in kletve.

Iz jezera se je dvignilo zgnito truplo velikana ali morda velikanke. V orjaškem kadavru so pognale vitice, ga spravile v gibanje, mu dale moč, premikanje, ki je obetalo smrt. Mladenič je na obali sekal in sekal, izgovarjal uroke, psalme in prekletstva, ki so žgali in ustavljali vodenasta bitja, a jih niso pokončali.

»To smo! Za to smo bili ustvarjeni!« je slišal kričati bradača, preden se je ozrl velikanki v obraz. Njena lobanja je bila strta, koža siva in razpadla, ličnice načete od malih stvari, ki se hranijo z mrtvimi. Toda iz črnih oči je sijala toplina. Mladenič se je zazrl vanjo in črnina ga je razorožila, mu vzela dar govora.

Močvirska voda, polna prepletajočih se las, ga je tako negibnega objela, zdrknila v nos, usta, v žrelo in pljuča.

Spremljevalec je čakal. Gigantinja je vstala, vode so se stekale z nje in videl je njen srd, globok bes, ki sta ga vzbujala oklepljena moška na obali. Njega vodenasti stvori niso napadli.

»Ni me strah. In ne sovražim,« je rekel, potežkal kopje, naredil korak in poskok, ter orožje z vso močjo vrgel proti kolosalnemu bitju. Zasvedralo je nad črnino in zadelo.

Vztrepetala je, se opotekla in z velikim pljuskom treščila predse v vodo. Vodna bitja so se še vedno zgrinjala k umirajočima bojevnikoma.

Slekel je jopič in hlače, stekel do vode in se na glavo pognal vanjo.

Ko je z deklico izplaval, sta bili trupli obeh moških že hladni. Divje je kašljal, nato pa se odločnih korakov prebil do obale. Vodnih bitij ni bilo več.

Prinesel jo je na obrežje, jo položil na mah in večkrat ritmično pritisnil na drobni prsni koš. Kako lepi črni lasje. Potem ji je vpihnili zrak v usta. Ponovil je in še enkrat in še enkrat in malo telesce je trznilo, zakašljalo iz ustec pa je bruhnila jezerska voda. Prestrašeno je

pogledala, potem pa planila v jok. Vzel jo je v naročje. Počasi je hodil po obrežju in jo zibal, dokler se hlipanje ni porazgubilo.

Iz gozda je bilo slišati detla.

»Zebe me,« je končno dejala.

Imela je črne oči in črne lase.

»Vse je v redu,« ji je odvrnil. »Preoblekla te bova.«

»Greva potem domov?« je vprašala.

»Ja. Potem greva domov.«

Milena Stojanović

Nikoline sanje

Pod pritiskom temnih oblakov se je zmračilo, kot bi nekdo pobral in vrigel pepel v vesolje, prekril njegovo modrino in ga pretresel v bele, puhaste oblake. Grič, kjer je stal mladenič, je bil prekrit z gosto travo in plevelom, pa tudi s kakšno mlado lesko, le malo višjo od Nikole. Kmalu bo začela deževati, je Nikola mislil sam zase, vendar dež ni bilo nekaj, kar bi mu ta hip predstavljalo težavo. On je vedel, da je tu z razlogom, da mora biti potrpežljiv, da počaka skrit pod dežnim plaščem. Veter je s svojimi mrzlimi prsti udarjal v obraz, ampak on se je upiral sili vetra. Verjel je, da je vse, kar se z njim dogaja, samo skušnjava ...

Čutil je, kako ga prežema jesenski hlad, njegovo telo je drhtelo od mraza pod močnimi sunki košave. Hladne roke je tiščal v žepe strganega dežnega plašča in se poskušal ogreti. Grom temnih oblakov je bil oglušujoč, a nebo je presekalo blisk svetlobe in Nikola je zagledal obrise hiš predmestja. Le ponekod je bila prižgana sveča in lahko je videl silhuete ljudi, izkrivljeno pozibavajoče, nespodobne, skoraj niti malo človeške. Zamišljaj si je, da so vsi ti ljudje brez volje za življenjem, za izboljšanje in, skriti v svojih domovih, z ničimer ne želijo ničesar prispevati k razvoju družbe. Kako lahko sedijo pod lučjo sveče brez želje, da zajamejo svetlobo dneva in jo, kot si je sam želel, sprostijo ponoči ...

Nova strela s spremljavo groma je razparala nebo, kot bi se nebesa nad njim razjezila in nadenj, majhnega fanta, ki stoji na dežju, izlila ves bes in jezo. Dolgo je potrpežljivo gledal v temo, nestrpno čakal, da bi videl, spoznal, kar ga je vsakokrat z neko nevidno silo vleklo na to mesto ... Potem je prišel ta trenutek, ko je videl, kako se je iz teme približevala visoka postava, zavita v belo platno, stopljeno z zemljo. Ravno takrat, ko je bil dovolj blizu, da bi ugledal pod belo kapuco skrivajoč obraz, zasije še ena strela, kot bi izhajala iz pojave in tedaj je Nikola odprl oči.

Potreboval je nekaj trenutkov do zavedanja, da je bil v najeti postelji, v tisti isti vlažni sobi, polni papirja, konstrukcij z bakrenimi povezavami, načrtov in v žico zavitih kovinskih palic. Sovražil je to najeto sobo, ni mu bilo všeč okno s pogledom na zaporniško dvorišče,

ni maral tega malega, omejenega prostora plesnivega vonja in zanj je moral vsak mesec odšteti denar, ki bi ga raje vložil v kakšnega od svojih projektov.

Zakaj imam vedno iste sanje? To se je spraševal, ko si je pri koritu v obraz pljusnil hladno vodo. Kdo je to, zakrit pod kapuco, ki je vsakokrat vse bližje in bližje? Se mi bo kdaj razkril? Bom kdaj lahko razumel pomen teh sanj, ali pa bom poskušal brezciljno ugotoviti, kaj moji možgani želijo, da naredim?

Kako žalostno in sivo je to mesto, je pomislil. Čutim, da to ni moje, imam občutek, da ljudje, ki tu živijo, niso moji. Niti s profesorji iz pomembnih štajerskih družin, uglednimi ljudmi, ni želel preživeti več časa, kot je potrebno, da izve, kar ga zanima. Večinoma je čas preživel v šolski knjižnici, kjer je bral vse, kar mu je prišlo pod roke. Že v prvem letniku se je zanimal za fiziko in vse več knjig je odnašal domov, kjer jih je zjutraj vračal po celonočnem branju, nato je vzel nove. To je bil ves njegov svet, bral je, šolal se je in bil je dober študent. Spal je malo, vse bolj so ga zanimale stvari, za katere mu profesorji niso dajali pojasnil, postavljali je vprašanja, ki jim tudi profesorji niso vedeli odgovore.

Med branjem ali razmišljanje je imel pogosto vizijo, prikaz nečesa, kar je verjel, da mu bo usojeno, da osmisli in izdela. Ko je zapustil šolo in se odločil, da bo delal sam in spremenil vizije v prave stvari, je bil njegov oče že mrtev in je odšel daleč v svet, nekam, kjer je upal, da bo našel, kar išče. O njem se je že šušljalo, ko je bil daleč od svoje domovine. Navadil se je na druge ljudi, učil se je tujih jezikov in se tekoče sporazumeval z njimi, vendar jih še vedno ni štel za svoje prijatelje, niti znance, temveč le za pot, skozi katero preko katere mora iti za uresničitev svojih zamisli. Dolgo je delal, spal zelo malo, sestavljal in risal, a tisti kratek čas spanja je še vedno stal na tistem hribu in čakal trenutek, da se mu pokaže človek, zavrt v belo platno in skrivajoč se pod kapuco. Toliko je hrepenel po tem trenutku, da je to postala edina neuresničena vizija. Ni vedel, kaj naj dela, ni vedel, kaj naj naredi, čutil je, da je prišel do konca svoje poti, vendar ni želel zapustiti nedokončane zamisli.

Ko je njegov laboratorij pogorel in je vse projekte odnesla ognjena roka, je padel v depresijo. Pil je in kockal, želel je končati svoje življenje. Vlekli so ga izpod gostilniških miz, umazanega in vsega krvavega od gostilniških pretefov, našli so ga v jarkih, izkopanih za vodo.

Neke noči je šel iz mesta, na grič, podoben tistemu iz rodnega kraja, in sedel. Čeprav konkretno pijan, je lahko razmišljal. Znova in znova je v mislih vrtel sanje, ki so ga preganjale in ga niso pustile pri miru, dokler se, tako kot v sanjah, ne prelomi strela v spremljavi mogočnega groma. Dež je lil, močil njegovo raztrgano srajco in umazane hlače. Zrl je v te sijoče strele, želel je vedeti, kaj mu sporočajo. Vstal je z mokre in blatne zemlje, drl se je z vsem glasom, prosil, naj se prikaže, nato pa je s solznim obrazom padel v blato z gromom nad sabo. Zasklelo ga je v želodcu, ko se je nedaleč od njega raztreščilo drevo, pokošeno od silovitega groma. Ves se je tresel, vendar je čutil, da to ni bila tresavica od strahu ali mraza ... Kot da mu je nekakšna jeza prežemala celo telo in v njem ustvarila čuden občutek. Nekaj trenutkov ga ni izpustilo, nato pa je izgubil zavest.

Naslednji dan se je ob prvih sončnih žarkih zbudil na istem griču, pogledal naokoli in zagledal raztreščeno drevo. Spomnil se je vsega, kar se je dogajalo, dokler ga ni izdala izguba zavesti. Zazdelo se mu je, da ga je v sanjah ogovoril človek, ki ga je sanjal že vrsto let, in mu povedal, kaj mu je storiti. Zdel se mu je višji od vseh ljudi, ki jih je srečal v življenju, imel je dolge sive lase in brado, velike oči, široka ramena in bil je krepak, čeprav je imel na obrazu nekaj gub. Kot da se mu je v sanjah prikazalo nekakšno nadnaravno bitje, kot Bog, ki mu je s strelami in gromom pokazal pot.

Nikola se je pobral s tal, stresel blato in se odpravil proti mestu. Natanko je vedel, koga mora najti in kje bo izvedel svoj eksperiment. Dosegel bo, kar si je že leta želel. Ljudem bo podaril elektriko ... In zahvalil se bo svojemu rešitelju, gospodarju strel in groma, med ljudstvom že davno pozabljenemu ...

Gerđ Maximovič

Izum profesorja Weinsteina

Profesor Dr. Paul Weinstein je bil eden najbolj briljantih izumiteljev, ki je svoje delo posvetil novim stvarim, kot so kibernetiska stičišča, interdisciplinarni prekinitveni zaslon ali visoko-občutljivostni transformacijski adapterji. Pri tem mu je, če se je tega zavedal ali pa ne, pomagala Marianne, njegova žena, ki je že zelo zgodaj opazila, da ni le povprečnež, temveč eden izmed redkih zelo nadarjenih ljudi, za katere je pač treba zelo lepo skrbeti. Bila je zatorej dovolj pametna, da je, ko sta se spoznala, omenila svoje izjemno zanimanje za njegove projekte, kar pa je kmalu vodilo do tega, da je vzljubila tudi njegove posebnosti.

Dolgo sta živela povsem srečno in zadovoljno, vsak se je namreč ukvarjal s svojimi interesi. To bi lahko dejansko delovalo, če ne bi bilo profesorjeve pretirane natančnosti. Seveda je bila ta njegova lastnost do določene mere ključnega pomena za uspešen razvoj njegovih izjemno genialnih misli. Ampak enkrat po zaključitvi serije več projektov je ta njegova natančnost sprožila tudi noro idejo preverjanja vsega v hiši, ne le palic, ki so držale zavese in jih je obesila njegova soproga, temveč tudi oblog na zidovih in kuhinjskih pripomočkov.

Med tem početjem je naletel na razpršilo proti insektom, ki je dišalo po parfumu. Nelagodje se je začelo širiti po njegovem telesu, vse od nog pa do želodca. Ni vedel, ali ga je sprožil sprej ali njegov vonj. Bil je nesrečen in mrk. Čeprav je od nekdaj užival v obrokih, ki sta jih z ženo vedno uživala skupaj, naenkrat odličen krompir, popečena čebula in celo fino umešana skuta niso imeli več pravega okusa. Zdelo se mu je tudi, da njegova žena srka kavo in cmoka z jezikom, ko jí.

Marianne je bila odlična žena, ob katero se zlobni jeziki niso mogli obregniti zaradi slabih manir pri mizi. Seveda ni bila brez napak, ampak po drugi strani, kdo pa je? V zadnjih nekaj dnevih, ko je njen mož začel kazati znake razdražljivosti, je postala zelo skrbna in pozorna. Enkrat, ko je videla, da je njegov vrat brez posebnega vzroka oblila rdečica, je že hotela dvigniti majhno čedno ogledalo, ki je bilo sicer namenjeno česanju las. Ampak se je vzdržala.

Mož se je vse bolj umikal v svoj kabinet, kajti to je bil prostor, v katerega mu njegova žena po navadi ni sledila brez izrecnega dovoljenja. Tam je vedno sedel v svojem naslonjaču, kjer je dobil že veliko zamisli in idej. Poleg naslonjača je bila med drugim tudi miza. Tam so se

nalagale razne stvari, kot so enciklopedije, tabele, dnevniki specialistov in drugi podobni dokumenti – navsezadnje človek ne more vedeti, kaj mu bo ob začetku njegovega dela najbolj pomagalo poiskati pravo rešitev.

Tako je čisto po naključju segel po klimatskih meritvah Antarktike, saj je njegova žena pred kratkim omenila, da bi včasih lahko kam šla. Nenadoma je revija z barvnimi ilustracijami zašla v njegove roke; niti sanjalo se mu ni, kako je prišla tja. Sprva je menil, da opisuje počitniške destinacije. A je bil kar malo presenečen, ko je s pogledom zdrsnil čez strani.

Moral si je popraviti očala, celo snel in očistil jih je – kajti nikoli prej še ni našel takšnih vsebin v katerikoli svoji strokovni knjigi ali dnevniku strokovnjakov. Čeprav se je že kdaj poglobil v sinusne krivulje, tangente in ocenjene približne vrednosti v zelo abstraktnih matematičnih grafih. Ampak kar je odkril tukaj, ne le na naslovnici revije, ampak tudi na njenih straneh, so bila čedna, zelo prikupna dekleta – ena lepša od druge.

Nekatere so imele kitke, druge franže, dosti pa jih je imelo skodrane lase. Ampak zares ga je presenetilo to, kar so imele drugega za pokazati, kajti zdelo se je, da si nobena od njih ni mogla privoščiti jakne ali plašča, navkljub hladu. Kljub temu pa so nekatere svoje prihranke unovčile v debele volnene nogavice. Kar nekaj jih je nosilo dolge črne najlonke, ki niso bile poceni. Druge so si zgornji del telesa odele v drage in prefinjene tunike, nekatere so jim segale do kolen. Očitno pa plačilo, ki so ga dobile za fotografiranje, ni zadoščalo za nakup niti najbolj skromnih spodnjic.

Kar je videl, medtem ko je listal po straneh, mu je skoraj vzelo dih. Ne samo, da so bile njihove mere navedene, kot da bi bili velikost prsi, širina stegen in obseg zadnjice športni rezultati, ne pa le podatki njihove anatomije. V nekaterih primerih so bili navedeni celo kubični volumni prsi, ki pa niti po najbolj nenatančni oceni niso mogli biti točni.

Ne glede na to je večkrat preverjal in ocenjeval mere s palcem in kazalcem. Kljub šiviljskemu metru je bil popolnoma prepričan, da je prišlo do napake s strani urednika. Mogoče se je odgovorni preprosto zmotil ali pa – dosti bolj verjetno – niso bili zmožni pravih podatkov pripisati vsej tej poplavi fotografij.

Profesor je znal biti zelo razdražljiv glede takih napak. Bil je že tik pred tem, da pokliče svojo ženo in kriči nanjo. Nato pa se je spomnil, da ga že tako malce boli grlo od majoneze, ki jo je jedel zvečer. Pogoltnil je svojo razdražljivost in zdelo se mu je, da ga je zbolel želodec. Hkrati je doživel zelo živ spomin svojega sedemnajstega leta – zdelo se mu je, da njegove misli nenadoma hitreje delujejo.

Zato je vstal iz svojega fotelja in segel po centralni plošči, ki ga je, kot

vedno, ubogala brez zadržkov. Ko je imel dobro idejo, ni bilo nobenega oklevanja. Takoj je začel tipkati – osnutek v mikrojeziku tu, okence za sprejemne namene tam, in tudi varnostna kopija v primeru nesreče. V delčku sekunde je bil preplavljen z idejami, ki so se mu pojavile pri dolgoletnem delu, ampak jih ni nikoli mogel uporabiti. Ustvaril je veliko, srednjo in majhno skico, medtem ko je listal po reviji, kajti nekatere vrednosti so morale biti postavljene bolj natančno – da sploh ne omenjamo naslova revije in telefonske številke.

Seveda je tudi dodal določene velikosti prsi, ki jih je izločil iz napačnih podatkov v reviji. Navsezadnje bi bilo krojačem ali lepotnim kirurgom v veliko pomoč, da bi lahko preprosto stkali prsi, prečo na laseh ali obseg stegen – ali mogoče gležnjev? – v interdimenzionalni koncept s tako natančnostjo.

Pri večerji, ko je pregledoval krompir, je bil molčeč in čemeran, kajti nekaj je bilo narobe z barvo las. Namreč, v svojo krmilno matrico je vnesel vrednosti normalne svetlosti, ni pa vzel v obzir, da si večina žensk dandanes barva lase. To je bilo nadležno in sladica, ki sta jo med drugim sestavljala puding in čokoladni preliv, se mu je zdela še bolj neokusna.

Zato je povedal svoji ženi, strmeč nekam vstran (medtem ko so se mu misli podile gor in dol v ozadju), da bo moral še enkrat pogledati tehnologijo. Ampak – ko je bil enkrat spet v svojem fotelju in odru – je bilo to vse skupaj prav ustrezno, tako da ni imel težav z delom na finem zaslonu. S presenetljivo hitrostjo se je znašel na sedežu svojega novega preparata, katerega delovanje je zdaj moralo biti v popolnem skladu z njegovimi zamislimi.

Že drugič v življenju – prvič je bilo, ko je spoznal Marianne – mu je iz grla ušel globok vzdih. In brez posebnega razmišljanja je pritisnil številne majhne gumbke, kot ne bi nikoli počel karkoli drugega v svojem življenju. Luči pred njim so se začele hitro prižigati. Naprava je začela brneti. Še malo je potipkal in nato odločno segel po velikem stikalu, ki ga je pritisnil navzdol, dokler je le šlo. Ko se je naprava zagnala s svetlobno hitrostjo, je zaslišal globoko brnenje.

Previdno je namestil krmilno ročico in podobe na zaslonu so začele dobivati barvo. Na steklu je videl curek vode. Presenetljivo, v njegovem nosu se je pojavil vonj parfuma in mila, zato je kihnil.

Pomežiknil je pod svojimi debelimi obrvmi in začutil topel vetrič, ki je ga je nalahno in prijetno pobožal. Nežno je potegnil kontrolno ročico še bolj naprej, saj ni želel zamuditi tega novega okolja, ki je izgledalo tako ugodno. Na številčnici so številke, ki so se prej hitro dvigale, ostale zamrznjene. In pozicija na metru je pokazala, da je prečkal že veliko

razdaljo v mestu, na stotine metrov, mogoče celo kilometrov.

Kje je bil? Sladek zvok, ki ga je slišal že nekaj minut, je postajal vse glasnejši. Voda je pršela proti njemu. Je padel v reko? Iz oskrbovalnega zaboječka je hitro vzel debelo brisačo, ki jo je med delom stalno uporabljal, saj si človek med načrtovanjem nikoli ne more brisati potu z obrvi dovolj pogosto. Zunaj se je žvižganje vetra še okrepilo. Našpičil je ušesa in zaslišal mehko petje – gotovo je prihajalo iz ženskega grla. Nivo slepega letenja je znižal na ničlo in se dotaknil zavese tuš kabine, ki je postajala vse svetlejša in večja pred njim. Ustavil se je in hitro nekaj zapisal v svojo beležnico; pod nobenim pogojem ne bo izgubil rdeče niti v tej situaciji.

Iz pare in megle pred njim so se razkrile prsi in ga pustile brez besed. Posedovale so čudovito krivuljo in dva rožnata brstiča, kot bi se profesor znašel na trgatvi. Mehko so se premikale, kot bi ženska svoje roke premikala gor in dol. Zvok vode zunaj je postajal glasnejši. Vlaga je začela pronicati v kabino. Seveda je še ni naredil vodoodporne. Pred njegovim nosom so poleg zavese tuš kabine visele brisače, ki so zdrsele na stran. Videl je gobico za umivanje in nato posodo za milo. Bila je tudi kapa, pod katero so se gotovo skrivali bujni lasje.

Z vlažnim prstom je ponovno preveril elektronske meritve in previdno stopil na delujočo ploščo. Pri tem je opazoval vsak korak, kajti pionirska dejanja niso mogla biti uspešna brez preudarnosti in premišljenosti. Natanko tako kot se je bal – prispel je pol metra previsoko. Ampak preden bi se lahko umaknil nazaj, je padel v kopalno kad. Vmes se je prijel za prsi ženske, ker se ni imel, navsezadnje, kam drugam prijeti. Zakričala je in spustila gobo ter milo. Že v naslednjem trenutku je potisnila izumitelja globoko v vodo, dokler niso mehurčki začeli uhajati iz njegovih ust in nosu.

Ta dogodek je bil dokaj nenavaden za profesorja. Saj ne, da se ne bi še nikoli prej okopal. Prav nasprotno, ravno nekaj dni nazaj ga je njegova žena, v skladu s staro navado, zdrgnila z nenavadno vnemo – še zdaj je lahko čutil sledi na svojih ramenih in hrbtu. Ne, težava je bila v tem, da po navadi ni šel v obleki v kopalno kad. To obleko je vzel iz omare prav posebej za to dogodivščino. Problem pa so predstavljali tudi papirji in izračuni, ki jih je stlačil v svoj žep in bi bili lahko izgubljeni.

Potreboval je dobrih pet minut, da je našel pot iz vode. Mlada dama je izginila. Zdelo se mu je, da je opravljala telefonski klic v sosednji sobi. Zato se je po prstih odpeljal in splezal na rob kopalne kadi. Bil je že v kabini svoje naprave, ki je bila hladna in temna. Potipal je naokrog in najprej ni mogel najti stikala za luč. Nazadnje so majhne lučke zasvetile,

čisto nalahno, a povsem vidno.

Zdaj pa gor in stran!

Kamen se mu je odvalil od srca, ko je aparatura zopet začela brneti. Ko se je dvignila, se je moral močno prijeti, saj se je zelo treslo. Skoraj ni videl koordinat na svojem zaslonu, ker je izgubil očala nekje v kopalni kadi. Vseeno pa se je počutil bolj mirnega. Veter, ki je napolnil kabino, ga je malce posušil. Moral je kihnniti, kajti motili so ga kot snežinke majhni kosmi, ki so ga žgečkali.

Nekaj mehkega je udarilo ob njegovo nogo. Krogla volne ali pa odeja. Zopet je, srečen, zavohal parfum. Kazalec pred njim se je premaknil. Številke so se zatresle in se obrnile. Weinstein je hitro potegnil ročico proti svojemu kolenu. Blazina je zadela njegov prsi koš. Kosmi pene in peresa so se zlili z ohišjem naprave. Nekaj podobnega kot rob odeje se je dotaknilo profesorjevih lic. Moral je biti naravnost nad posteljo, zato se je spustil navzdol brez oklevanja.

Na svojem kolenu je začutil radovedno roko. Nato so debeli prsti zdrseli čez Weinsteinov prsni koš in tilnik. Trenutek kasneje so bila njegova oblačila odstranjena, saj so bila zoprna, moteča in v napoto. Ženska se je znašla poleg njega. Zdelo se mu je, da ima dvanajst rok. Grizljala ga je ne samo po vratu in tilniku, ampak celo po ušesu. Breme, ki se je naložilo na njegova pleča, je bilo grozno, a vseeno mu je sprva povzročalo užitek, saj je ženska poskusila vse položaje, o katerih je slišal šepetati le prijatelje – medtem pa ga močne, mesnate roke niso izpustile.

Vzdihoval je, godrnjal, stokal. Čez nekaj časa je ženska čutno zamrmrala, da bo skuhalo kavo.

Profesorju skoraj ni uspelo ohraniti zavesti. Ravno pravi čas, ko je že slišal, da voda v kuhinji vre, se je potegnil navzgor in se z zadnjimi močmi zavihtel na napravo, ki ga bo rešila.

Ampak celo na sedežu se ni mogel namestiti, nekakšen papir mu je bil v napoto. Tam je ležala revija, ki je očitno padla s konzole. In tako jo je, kolikor mu je njegovo izmučeno stanje to sploh dovoljevalo, malce prelistal. Nato jo je obesil za ploščo s ščipalkami za perilo, da je bilo vse na svojem mestu.

Naprava je že sikala in šumela, ko je ženska od zunaj potrkala po šipi. Ko je videla, da je bil pripravljen na odhod, je izpustila vrček s kavo in zazdelo se mu je, da bo vsak trenutek prihrumela v napravo. Zato je pritisnil na pedal s plinom z vso svojo močjo, delno tudi zato, da testira možnosti svoje naprave.

A vozilo je trznilo in sunilo, kot bi tudi to ležalo v postelji skupaj s

profesorjem. Obilne prsi so grozile, da bodo prebile steklo, ampak niso mogle premagati natančno načrtovane stene. Nekaj je bilo narobe. Profesor je pogoltnil slino, ko so se nenadoma debela stegna znašla nevarno blizu kabine.

Nato je bil končno svoboden in nad oblaki, ampak zdaj je vozilo nevarno izgubljalo moč. Le nekaj sekund pozneje so se okrog njega materializirale sobe, očitno nekakšne pisarne in delovne sobe. Naprave ni mogel dvigniti navzgor, kajti rjuhe in oblačila so mu zakrivala pogled. Nekdo, ki ga ni mogel videti, je potegnil rdečo šminko čez njegova lica. Nenadoma ga je zaslepil nekakšen blisk in moral je zapreti oči – kot bi ga kdo fotografiral. Nekdo je stresel njegov sedež in opotekel se je na vrh neke ženske, ki se je ravno ukvarjala z lakom za nohte, parfumom in lepотно vodo.

»Pazi, kaj počneš,« mu je rekla ženska, katere natančno pritrjene prsi, ki so se delno odlepile od njenega telesa, je držal v roki.

»Se opravičujem,« je dejal Weinstein in se opotekal naprej, kajti moral je najti nekaj za oprijem.

Medtem je, delno tudi zato, ker še vedno ni videl čisto jasno, tudi zadnji del blondinke pristal v njegovih rokah. Ampak tudi ta del se je odcepil od preostalega telesa.

»Kaj počneš?« ga je kujajoče vprašala lepotica, ampak zdelo se mu je, da je bila vajena hujšega.

No, profesor ni nikoli mogel pustiti česa nedokončanega. Zato se je sklonil, da bi nazaj na deklo ponovno pritrtil vse obline, ki jih je držal v rokah ali pa so se odkotalile čez tla v kot sobe. V tistem trenutku so se vrata na široko odprla in med njimi se je pojavil zgrožen rdeč obraz.

»Kaj se dogaja? Kaj se dogaja?« je kričal moški, ki je moral biti producent, in si pulil lase.

»Skoraj sem že pripravljena,« je odvrnila lepotica, ki jo je, mimogrede, Weinstein poznal iz revije.

Šlo je za deklo iz strani sto sedemnajst ali sto osemnajst, o tem ni bil popolnoma prepričan, ampak bo gotovo v kratkem preveril. Nato pa je producent zagledal nepovabljenega gosta. Iz grla se mu je izvilo renčanje in mož je že bil v sobi. Weinstein se je, seveda, hitro umaknil v svojo mrmrajočo in brnečo napravo, kljub temu da se je med odhodom umazala s šminko.

Profesor se je tako odločil, da ne bo udeležen v pogovoru v studiu. Bil je zelo srečen, da si je lahko obrisal šminko z lic, ko se je naprava dvigala. Napravila je zeleno zanko in se dotaknila tal v njegovem

kabinetu. Bitje srca se mu je pospešilo, ko je slišal svojo ljubljeno ženo, ki je z omelom čistila nekatere njegove izume – stvari, za katere je dobro vedela, da se jih ne bi smela dotikati. Kljub temu je ravno drsela po njih s svojimi prsti, kot bi bila zaposlena z uganko, ki je ne bi mogla rešiti sama.

»Se ti ne zdi,« je vprašala in malce zardela, ko je z napravo ne preveč nežno pristal blizu steklene posode, polne kuščarjev in lignjev, »da te ni bilo še kar dolgo in da si odšel brez dovoljenja?«

»Še kar dolgo?«

Pogoltnil je slino. S pogledom je ošinil stari kronometer, ki je za vsak primer, zaradi njegovega občasnega skepticizma glede moderne tehnologije, visel poleg digitalne opreme. Prav zares ga ni bilo skoraj cel dan – in zdaj je začutil zelo močno kruljenje v želodcu.

Žena mu je pomagala iz sedeža, kot bi bil bolan. Očistila je blazine in glavno ploščo s svojim pernatim omelom, nato pa ji je skoraj zastalo srce, ko je našla par spodnjic, nedrček in stekleničko parfuma v kabini.

Imel je težave s pojasnjevanjem tangentskih neenakosti, napak balističnega materiala in zmogljivosti tovora naprave. Neverjetno težko je bilo tudi pojasniti njeno obnašanje. Kakorkoli, zelo dolgo je trajalo, da se je njegova žena pomirila. Pomagalo je, da je svoj izum izgnal na podstrežje, kjer je kmalu pozabil nanj – še posebej, ker je bil pečen krompir zares boljši, kot je še pred kratkim menil.

Od takrat ni profesor izumil prav popolnoma ničesar podobnega. Le vsake toliko še prelista tisto revijo. Potem pa jo kakor lahko hitro skrije pod svojo blazino, na kateri zdaj po navadi počiva, ko se njegova žena pojavi pri vratih. Takrat voha, kot bi se vonj parfuma dvigal v njen nos. Tudi veliko pogosteje briše prah kot včasih. Ampak to je gotovo zaradi tega, ker ni nič manj natančna kot njen mož.

In samo včasih, ko ga temeljito drgne v kopalni kadi, se profesor nasmehne sam sebi – kot bi se spominjal oddaljenega prijateljskega okolja. Ampak soproga ga kmalu pripelje nazaj. Pravi, da ga potopi v vodo, ker naj bi bilo to zelo dobro za kodre. Ampak včasih, ko je dobre volje, mu posuši lase z veliko večšine in veselja, dokler se ne svetijo kot novi.

In to pojasnjuje, zakaj nekateri izumi, v katere vložimo ogromno dela in truda, pristanejo v ropotarnici.

Prevodi:

Proza:

Izum profesorja Weinsteina iz angleščine prevedla Teja Gale.
Strašilo in **Nikoline sanje** iz srbščine prevedel Bojan Ekselenski.
Kopirnica iz angleščine prevedel Bojan Ekselenski.

Poezija:

Kako ustvariti človeka iz angleščine prevedel Martin Vavpotič.

Dare Gozdnikar

Singularnost

Tik preden
se bo vse skupaj začelo
se je potihoma opazovalo
ko je spregovorilo v že prebranem
in v počasnem že izgovorjenem,
kot nežno pripenjanje na dva skrajna pola.

In ko se je že zazdelo,
da se bo začelo
si je vzelo še ščepec nečasa,
raztresenega in nemirnega v še ne prebujenem.

Malo še, le toliko,
da zavzame obliko v odgovarjajočem odtenku,
da se polasti pripadajočega z namenom,
da se občutek premeša s smislom,
da ko ve, ve,
in ne išče nikakršne pomoči,
brez ciljajočih nakan,
da obstane hipen.

Do začetka
se bo izluščilo še v nedrjih
in se sramežljivo osmukalo s pohodom,
kot da bi se napovedovalo vnaprej v dalj
in še dolgo po preteku vekov.

Ni se še izteklo,

vanj poskuša, do skozenj ob sočasnem,
nihajoča tekstura prostočasje,
vrezana do mere.

Zdaj, zdaj, se bo začelo.

Senca

Senca vesolja
je legla na svet.

Poniknila je v zemljo
in zapodile so se rodovitne misli.

Krivda nagovarjajoče
obeša vetrovom kamne zamere.

Skrb je trk porojenega.
Simbol pred zavestjo.

Atmosfera olupiš,
kot jabolko resnice,
zavite rezine časa ti polzijo čez roko,
svež zdrs življenja je rečni tok krvi,
kot steber zraka,
v katerem plezaš po temni svetlobi.

Ugrizneš, ker moraš
in izpljuneš preživele črvine.
Na odstavnem pasu
Rimske ceste
leži pokončna neskončnost,

kot osmica sreče,
strnjena nula,
napol prepognjen nič

Lawrence Schimel

Kako ustvariti človeka

Vzemi mačko iz sfinge
in kaj ostane? Ugani to.

Vzemi konja iz kentavra
in odvzel boš gladko milino,
veličino obrzdane moči.
Kar ostane, lahko še teka po poljih,
na svoj način, a se hitro zadiha;
kar preostane, bo postavljalo stavbe,
da razdeli odprte planjave,
da se izogne širni ravnini,
kjer nekoč je dirjalo in na svojih konjskih nogah
včasih zmagalo.

Vzemi bika iz minotavra,
a kar ostane, še vedno zbiralo v črede se bo,
da čemu vladati ima.
Kar ostane, bo ubijalo za zabavo
v areni polni gledalcev in vpilo
»ole!« z vsakim smrtonosnim vbodom.

Vzemi ribo iz povodnega moža:
kar ostane, še lahko bo plavalo,

čepprav z veliko čofotanja;
 izginilo je mirno drsenje skozi valove,
 budno na majhne spremembe v toku.
 Kar preostane, bo gradilo ladje,
 da lahko prekorači morja, ne da bi
 se zmočilo; ne bo mu mar,
 če njegova ladja umaže morja,
 ki ga ne more več dihati,
 vse dokler se plovilo ne potopi.

Vzemi kozo iz satirja,
 a kar ostane, bo skočilo iz dosega
 preden imaš priložnost izživeti
 tisto hudomušno plat Dioniza,
 ljubezen do glasbe in vina, tisti zabavni deli,
 ki radi rajajo skozi cel dan.
 Kar ostane, trmasto bo in ne bo se hotelo vdati;
 kar ostane, bo sklenilo rogove
 in treskalo svojo glavo z vsakim, ki ga izzove.

Vzemi ptico iz harpije
 a spomin na letenje, stalno hrepenenje za
 boleče oddaljenim nebom ostalo bo,
 kot bo ostal vrstni red kljuvanja,
 grenko ruvanje za hrano in ozemlje,
 in oko srake, ki sli po bleščočih rečeh.
 Kar ostane, bo posekalo ves gozd,
 da zgradi si svoje mestno gnezdo.

Po zaključku teh operacij,
 povej mi: kaj preostane?
 Odgovor: človek,
 bitje ločeno od narave,

ki pozabilo je, od kod je prišlo.

»How to Make a Human« je bila prvič objavljena v antologiji HALF-HUMANS, ki jo je uredil Bruce Coville (Scholastic, 2001) in je dobila Rhyslingovo nagrado za najboljšo dolgo ZF pesem leta 2002 (The Rhysling Award for Best Long SF Poem).

Teja Gale

Balerina

Plešem pod lučmi.
 Plavam skozi valove glasbe.
 Plešem. Zate.

Odpreš pokrov.
 Povabiš me ven.
 In jaz zaplešem.
 Plešem. Zate.

Glasba potihne.
 Luči se ugasnejo.
 Vrnem se nazaj
 v svoje prostore.
 Ne plešem več.

In luči, glasba, ples.
 In tema, tišina, mir.
 Vedno isto, znova in znova ...
 Prosim.
 Naj nekdo že spusti iz rok
 to glasbeno skrinjico.

Dare Gozdnikar, član društva, Slovenija

Dare že od mladosti piše poezijo, a ga je kasneje še bolj prevzela glasba.

Igra bobne pri celjski rokenrol zasedbi »Stranci«. Piše besedila za skupino Gromofon iz Celja. Pod psevdonomimom je pisal tudi kratke hudomušne zgodbe za radijsko oddajo »V nedeljo zvečer« z Jankom Ropretom.

S fotografom Borisem B. Voglarjem je sodeloval s skupno razstavo pesmi in fotografij z naslovom Ali - Ali na festivalu Dnevi poezije in vina 2015 na Ptujju.

Leta 2016 je prejel nominacijo za uvrstitev na finalno državno srečanje »V zavetju besede 2016«. S svojo pesmijo je sodeloval tudi na jubilejni 20. ediciji projekta »Rokerji pojejo pesnike 2016«. Njegove pesmi so izšle v literarnih revijah Vpogled, Vsesledje, Novi zvon, Kunsthaus in zborniku Pesem.si 2016. Pesmi objavlja na spletnih portalih, med drugim na Poiesis in Pesem.si ter na svojem Facebook profilu.

V prihodnje se nadeja izdaje prve pesniške zbirke.

Frank Roger (Florimond De Cuyper), Belgija

Rodil se je leta 1957 v Gentu v Belgiji.

Njegova prva zgodba je nastala leta 1975. Od takrat so njegove zgodbe objavljene v več jezikih, v mnogih revijah, antologijah in drugje. Od leta 2000 je tudi zbirke zgodb objavil v različnih jezikih. Poleg pisanja fikcije ustvarja kolaže in grafična dela v skladu z nadrealistično in satirično tradicijo. Objavlja jih v različnih revijah in knjigah. Do zdaj so objavili nekaj sto njegovih kratkih zgodb v 38 jezikih.

Njegova dela so prevedena tudi v slovensščino, objavljena so bila v fanzinu Jašubeg en Jered in lani tudi v Vsesledju. O njem je mogoče najti več na spletni strani www.frankroger.be.

Gerd Maximovič, Nemčija

Nemški avtor Gerd Maximovič se je rodil 29. avgusta 1944 in je upokojeni učitelj. Kot ljubitelj in aktiven v nemškem fandumu je začel pisati kratke zgodbe. Njegove prve objave v nemških fanzinih so bile zgodbe za pol strani (miniature). Kasneje je postal poklicni pisatelj, objavlja v revijah, kot so Playboy ali Omni. V nemški reviji ER je zmagal na tekmovanju zgodb

(z zgodbo SF) v konkurenci več kot 70 avtorjev. Dobil je tudi nagrado ESFS za zgodbo "The Red Crystal Planet" (Stresa 1980). Objavljal je tudi pri dobro znanem nemškem založniku Suhrkamp (<http://www.suhrkamp.de/>). Čeprav je profesionalni avtor, objavlja del svojih zgodb v fanzinih in drugih brezplačnikih tudi brezplačno. Eden od njih je tudi Supernova.

Wiki: https://de.wikipedia.org/wiki/Gerd_Maximovic (nemščina)

Lawrnece Schimel, ZDA, Španija

Lawrence Schimel se je rodil v New Yorku leta 1971 in živi v Španiji od leta 1999. Piše v španskem in angleškem jeziku in je objavil več kot 100 knjig mnogih različnih žanrov, kot avtor ali antologist, vključno CAMELOT FANTASTIC, STREETS OF BLOOD: VAMPIRE STORIES FROM NEW YORK CITY and FAIRY TALES FOR WRITERS.

Objavil je svoja dela (in prevode) v ISAAC ASIMOV'S SCIENCE FICTION MAGAZINE, STRANGE HORIZONS, PERSISTENT VISIONS in številne druge časopise. Objavil je v več kot 200 antologijah, kot so THE RANDOM HOUSE BOOK OF SCIENCE FICTION STORIES or NEIL GAIMAN'S SANDMAN: THE BOOK OF DREAMS.

Nagrade:

Leta 2002 je dobil »Rhysling Award for Best Long Science Fiction Poem« za pesem »Kako ustvariti človeka« (objavljena v tej številki). Lawrence je tudi 2x dobitnik nagrade »Lambda Literary Awards«. Dobil je še številne druge nagrade za svoje delo na različnih področjih in žanrih.

Med drugim je dobil tudi »Zlato hruško za prevedeno otroško knjigo« z naslovom »Cecilija in zmaj«.

Slovenski prevodi:

- Cecilija in zmaj
- Boš bral knjigo z mano?
- Spuščanje zmajev
- Sosedje in prijatelji
- Tak kot drugi

Milena Stojanović, Srbija

Rojena je 21.03.1988. in živi v Paračinu. Živi z očetom, dedkom in babico. Končala je osnovno šolo Momčilo Popović - Ozren, srednjo ekonomsko-trgovsko šolo v Paračinu, na koncu še fakulteto za management.

Piše zgodbe z elementi slovanske mitologije in je njen velik ljubitelj. Inspiracijo najde v glasbi, slikah in naravi. V prostem času poleg pisanja obožuje branje in igra na bas kitaro. Zadnja leta se intenzivno zanima za slovansko mitologijo in religijo, in o tem pogosto piše v svojih zgodbah, zato zanje neredko pravijo, da so kot bajke.

Njen cilj je skozi pisanje pokazati ljudem, da ni najpomembneje imeti obilje denarja, dobre avtomobile, bogastvo, temveč da obstajajo stare vrednote, na katere so vsi pozabili, na vero, poštenje, zdravje, prednike ... Milena je v Srbiji edina ženska, mlajša od 30 let, ki piše epsko fantazijo. Nadalje je edina, ki piše o slovanski mitologiji ter srednjeveški Srbiji, njenih legendah, zgodovini in dogodkih, kot tudi o pozabljenih mestih in običajih, ki so povezani na to obdobje. Mnogi bralci pravijo, da Milena zna narediti zaplet, enakovreden J. K. Rowlingovi, ki je ena od Mileninih vzornic.

Objavljenih ima preko sto zgodb na različnih straneh, zbornikih in magazinih. Zgodba "Vodenica" je objavljena v časopisu "Omaja", "Ratna vila" v posebni številki "Omaje", posvečeni 1. Svetovni vojni. Mnoge zgodbe so objavljene na straneh *knjigepravac.com*, *konkursiregiona.net*, *avlija.me*, *kreativni-magazin.com*, *blacksheep.com*, *slovoslovlje.com*, časopisu Slava, v fanzinu Arsenik, magazinu Slovoslovlje, internet magazinu Veles, posvečenem slovanski mitologiji, v številkah 15. 17. i 18. Ubiga, časopisu ki je na tamkajšnjem prostoru najbolj znan časopis za znanstveno fikcijo. Objavila je tudi v posebnih številkah črnogorskega časopisa Avlija ... Zastopana je v antologiji Đavolji prst, v organizaciji Refestikona in radija Bijelo Polje, kjer je njena zgodba našla mesto ob boku znanih avtorjev. Zastopana je tudi v Refesticonovem zborniku Makrokozma 21, z zgodbo Stazama sunca i života ter zborniku sodobnih ljubezenskih zgodb z zgodbo Prelazak, Kreativne radionice Balkan, tudi tu ob znanih pisateljih in pisateljicah.

Milena je dobitnica tretje nagrade Biblioteke Nastasijević iz Gornjega Milanovca. Na Hrvaškem in v Črni Gori je zelo brana in pogosto objavljana, v zbirki Iskopane priče, Ubiq-u, in mnogih časopisih in fanzinih, na internetu in v tiskanih izdajah...

Nagrade:

Za kratko zgodbo v kategoriji do 30 let.

Samo Petančič, Slovenija

Samo Petančič, rojen leta 1980 v Ljubljani, je avtor romana Anor Kath: Pota magov (Goga, 2007) in Anor Kath: Doba razdora (samozaložba, 2015).

V preteklih letih je sodeloval na Urnih zgodbah LUD Literature ter bil leta 2014 in 2016 izbran za udeležbo na Delavnicah kratke zgodbe LUD Literature pod mentorstvom Andreja Blatnika. Leta 2015 je na 9. Klekljarskih dnevih za kratko zgodbo "Skodelica kave" prejel nagrado Bronasta čipka, leta 2016 pa za kratko zgodbo »Osebnostna rast Darka Jakliča« 2. mesto na literarnem natečaju KGD Reciklaža v Sveti trojici.

Posebno ljubezen je našel čez Kolpo, kjer se je večkrat udeležil delavnic kreativnega pisanja centra CeKaPe.

Je (ne)reden obiskovalec Prebranca.

Nagrade:

Konec leta 2015 je prejel prvo nagrado Airbeletrininega natečaja za kratko zgodbo.

Teja Gale, članica društva, Slovenija

Teja Gale živi na Premu, osnovno šolo in gimnazijo je obiskovala v Ilirski Bistrici, trenutno pa študira biopsihologijo v Kopru. Prozo je začela pisati pri enajstih letih, svoje prve romane pa je izdala pod psevdonimom Annalight Night. Trilogija Uslužbenka sestoji iz romanov Uslužbenka Smrti, Uslužbenka Zmaja in Uslužbenka Senc, ki v ospredje postavljajo dekleta, ki ubija za Smrt in s tem pomaga ohranjati življenjski cikel na Zemlji. Izšel pa je tudi samostojen roman Poljub Črnega jezera, kjer človeška telesa počasi začnejo zavzemati Sence, ki se pripravljajo na vojno med angeli in harpijami. Avtorica se v zadnjem času preizkuša tudi v pisanju poezije in kratkih zgodb. Je članica več literarnih društev. Kot članica Literarnega društva Ilirska Bistrica objavlja v Stopinjah, od začetka oktobra 2016 pa je članica društva Zvezdni prah in Celjskega literarnega društva, kjer objavlja v Supernovi.

Tejka Novšak, Slovenija

Tejka Novšak, rojena Rodošek, leta 1975 v Ljubljani, po poklicu je medicinska sestra, po desetletju dela v zdravstvu pa sta se z možem posvetila

izdelavi naravne kozmetike.

Zaljubljena v naravo in vsa živa bitja, veganka in od malih nog velika ljubiteljica fikcije ter znanstvene fantastike, za katero jo je navdušil oče.

Njen prvenec Lucky je izšel v zbirki "Zvezdni prah 2". Najraje piše zabavne kratke ZF zgodbe, saj je njen moto, da vsakič, ko nekomu privabiš nasmeh na lica, postane svet vsaj malo lepši.

Tihomir Jovanović - Tika, Srbija

Tika je rojen 11 septembra leta 1955.

ZF je vzljubil preko Politikinega Zabavnika in Flasha Gordona, Dana Barrya idr.

Kasnije je še sam začel s pisanjem in prevajanjem ZF del.

V mladosti se je ukvarjal z igralsvom. V ZF postapokaliptični drami »Steklo« je odigral vlogo Viktorja.

Kot član Društva ljubiteljev fantastike Lazar Komarčić je uredil precej številik fanzina Emitter.

Sodeluje na regionalnih natečajih. Zgodbe ima objavljene v sledečih zbirkah: Zekon (BiH), Refestikon (Črna Gora) in Festival fantastične književnosti Pazin (Hrvaška). Nekaj zgodb je prevedeno v slovenščino, objavljene so v fanzinu Jašubeg En Jered.

Zgodbe ima objavljene tudi v Sirijusu, Galaksiji, Orbisu, Signalih, Kikindske novine, Naši tragovi, Omaja.

Sodeluje tudi pri ustvarjanju stripov, piše scenarije v sodelovanju z Dušanom Božićem

V vlogi **prevajalca** je sodeloval pri zbirka zgodb Reanimator – H.P. Lowercraft (Založba Tabernakl)

Samostojna izdaja je zbirka zgodb »Palisade i čadori«, objavljena leta 2016.

Končal je Srednjo elektrotehnično šolo Nikola Tesla in dela kot projektant pri projektiranju transformatorskih postaj v podjetju EMS (okoli 2000 zaposlenih), kjer je urednik »Almanaha stvaralaštva radnika – Kolonada«, do zdaj je objavljeno pet številik.

V almanahu so proza, poezija in likovna dela delavcev(-k) EMS-ja.

Nagrade:

Euroconu v Plovdivu (Bolgarija) leta 2004 je Fanzin Emitter dobil EFSF nagrado »Hall of Fame - Best fanzin«.

Oglaševalci!

Želite oglaševati v Supernovi? Revija izide v 300 izvodih, prebere jo vsaj 1000 ljudi.

1/2 A5 vas bo stal 30 €, a A5 (celostranski) oglas le 50 €. Če naročite še vsaj eno ponovitev, dobite 20 % popust.

BOJAN EKSELEŠKI, SAMOZALOŽBA

[HTTP://WWW.SAMOZALOZBA.EU](http://www.samozalozba.eu)

[HTTP://VITEZICAROVNIKI.COM](http://vitezicarovniki.com)

Aktualni razpisi

Stalni razpis za Supernovo

Supernova potrebuje zgodbe, eseje, recenzije in pesmi.

Proza: do 4000 besed (polno dolžino bomo sprejemali, ko se bo sčasoma povečal obseg revije).

Esej ali recenzija: do 2000 besed,

Poezija: skupaj do 200 vrstic, pesem do 100 vrstic.

Avtorji in avtorice besedila do nadaljnjega odstopijo v brezplačno objavo.

Dela pošljite na naslov:

- bojan.ekselenski@gmail.com (glavni urednik)
- celjsko.literarno@outlook.com

Fanfiction razpis - Jules Verne in jaz

Dolžina besedil: max. 1000 besed (do 4 standardne strani) v doc, rtf ali docx obliki preko e-pošte.

Téma: Vi ste eden od likov v enem od Jules Vernovih del, prevedenih v slovenščino. Miniatura naj bo videnje koščka pripovedi skozi oči vašega junaka.

Rok za pošiljanje:

15. 8. 2017

Naslov pošiljanja: bojan.ekselenski@gmail.com (urednik) ali celjsko.literarno@outlook.com (društvo).

Najboljši trije prejmejo lepe nagrade. Najboljše zgodbe bodo objavljene v zbirki, ki bo izšla v elektronski obliki in bo objavljena na Biblosu.

Razpis za 36. številko Vsesledja in Mlado Vsesledje

Vsesledje je osrednja revija Celjskega literarnega društva, ki letos praznuje 16 let izhajanja. Sprejemamo prozo, poezijo, eseje in dramatiko.

Mlado Vsesledje je del Vsesledja, posvečen mlajšim avtorjem(-icam), predvsem srednješolcem(-kam).

Sprejemamo poezijo, prozo, eseje in dramatiko.

Rok za oddajo prispevkov je 1. junij, samo v elektronski obliki (doc, docx ali rtf), na naslov s pripisom - za Vsesledje ali Mlado Vsesledje:

Upoštevani bodo vsi prispevki, ki bodo prispeli do 1. junija, v elektronski obliki (doc, docx ali rtf), na naslov:

- zoran.pevec@gmail.com (glavni urednik)
 - celjsko.literarno@outlook.com (društvo)
-

Dare Gozdnikar

Astrovid

V astronomskem pogledu
svetloba potuje velikokrat prepočasi
in sij iz oči v oči v stiku prepotovanih let je tisti hip,
ko sva se prvič srečala s pogledi;
z nezaznavnim gibom si mi zaupala,
da se začenjamo in da boš s konci delala spoštljivo.

Kot nagrade se nama iz teles porajajo plodovi,
ki razumejo želje zaužitega.

Tako okusna postajaš, da se včasih prestrašiš,
da bom z dejanji presegel mejo pokušnje časa v trenutek.

In zbujena budno spremljava jasnino,
kako ležerno podremava,
dokler nama dih ne zaspi v mirnem taktu src.